

Kalle kulki kummastellen

Päivä kauniisti helotti,
tuuli lämmin leyhytteli,
linnut lenteli sulosti,
ilman halki viiletteli,
Kallen käydessä kylälle
tovereita kohtaamassa.

Metsäpolku mutkitteli
suurten kuusien lomassa,
kiven kiersi, kannon väisti,
silta vei puron ylitse,
Kalle kulki kummastellen,
luonnon kummia kokien.

Muurahaiset ahkeroivat,
kaikki raataen rajusti,
uupumatta uurastavat,
työssä joukolla mukana,
yhdessä on suunniteltu
keko valtavan komea.

Kalle kiipesi kivelle,
paaden suuren hartioille,
sieltä huuteli salolle,
toitotteli torvellansa.
Metsä vastasi huhuillen,
toitotti myös torveansa,
kaiku veitikka vekara
piti siellä juhliansa.
Kyllä Kalle kummasteli,
tuota kaikua kovasti.

Kalle jatkoi kulkuansa,
tuli suurelle mäelle,
näki Jussukka jäniksen
siinä vastahan tulevan,
lasketellen tassuillansa?
Tuohon Kallekin heräsi
unta katsoi kummallista.

Pallot retkellä - Sonjan iltasatu

Siellä rompelaatikossa,
Sonjan pienessä kopassa,
aivan pohjan tuntumassa,
kaikenlaisten jippoin alla,
pallo perheineen asusti,
porukalla pälisteli.

Isä-Pallolla punainen
päällyspaita pilkullinen,
äiti laittanut leningin,
kirjavan ja raidallisen,
tytär tyylikäs, sininen,
poika musta muodoltansa.

Isä kyllästyi kopassa
oleilemaan jatkuvasti,
siksi toisille sanoikin,
perheellensä kuiskutteli:
- Jospa matkalle menemme,
patikoimme pyörätielle?

Oli hiljainen hämärä,
Sonja juuri nukkumassa,
silloin kummia tapahtui,
aivan sattui ihmeellistä,
siitä kerronkin sinulle,
sopivasti suputtelen.

Pallo pomppasi kopasta,
toinen kohta kintereillä,
kaksi pienempää perässä,
koko perhe puuhakkaasti
pihamaalle ja menoksi
pitkin tietä pyörimähän.

Oli hiljaista kadulla,
audot kaikki seisomassa
kadun vieressä vinossa,
taikka tietä tukkimassa,
eipä kuulunut kumea,
metelöinti moottoreitten.

Isä-Pallo kiukuissansa
pomppi kaarojen välissä,
potkiskeli puskureita,
jopa renkaita rypytti,

sanoi sitten perheellensä:

- Kyllä suututtaa kovasti,
peltilehmät kiukuttavat,
tietkin tukkivat mokomat,
haittana on harrastusten!

Matkaa jatkoivat jonossa,
poikkisivat puistikkohon,
siellä pomppivat jokainen
huikaisevan korkealle.
Leikkipuiston vempaimissa
kului tunteja monia.
Aurinko jo nousemassa,
pallot vierä vikkellästi,
omaan koppahan kotihin,
ennen kuin heräisi Sonja.

Taikametsässä tapahtuu

Taikametsän siimeksessä,
jossain vuorien takana,
laaksossa niin laakeassa,
Haavekukkulan lähellä,
puron pienen partahalla,
melkein viidakon sisässä,
asui ukko merkillinen
kera vaimonsa vakavan.

Oli ukko vanhanlainen
parta harmaja harotti,
tukka riippui olkapäillä,
silmät pisteinä paloivat.
Elivät näin kahdestansa,
salon synkeän sisällä.
Sieltä poissa on olijat,
vaeltajat vaivaamasta.

Oli karja niin kamala
ukkelilla laitumella,
siellä käyskeli sovussa
pedot kaikki kumppaleina,
siellä harmaita susia,
karhuja kovin kesyjä,
siellä hirvet ja jänikset
elelivät ystävinä.

Kukaan toiseen ei kajonnut,
saalistanut sattumalta,
oltiin ystävät ylimmät,
kavereita kaikkienensa.
Susi on ystävä jäniksen,
hirvi kulkee karhun kanssa,
kettu toisille toveri,
kumppani niin kunnollinen.

Näin voi olla vain sadussa,
tarinoissa Taikametsän.
Luonnossa on toisenlaista,
elämä on vaarallista.

Susi vainoaa jänistä,
karhu kaataa suuren hirven,
kettu ketkula, ovela,
ryöstää ruuan perheellensä.
Se on luonnossa lakina,
vahvempi on voittajana.

Mimmi maatuska

Jossain kaukana salolla,
korpikuusten oksain alla,
siellä piilossa valolta,
tumma mökki pienenlainen,
maja harmaja, matala,
tuskin vaaksan korkeuinen.

Asuu torpassa somassa,
mummo pieni kummallinen,
on yhtä pitkä kuin leveä,
tukka musta tappurainen.
Kovin on muutenki n likainen,
kasvoiltansakin kamala.

Mimmi Maatuska matala
nousee selkään mustan linnun,
lähtee hoitamaan vikoja
sairastuneiden eläinten.

Parantaa puput, oravat,
kunnostaapi karhun tassut.
Rohdot keittelee padassa,

mustassa ja kiehuvassa,
tekee yrteistä paraimmat,
hoitorasvat hoitavimmat.
Korvalääkkeeksi kipuihin
korvasienet kiehuttaapi.

Mimmi Maatuska matala,
metsän pieni hoitoäiti,
tietää tarpehet jokaisen,
ystävä on kaikillekin.
Pala iltaisin takaisin,
mökkiin pieneen kuusen alle.

Pekka uneksii

Pieni Pekka nukkumassa
oli sängyssä somassa.
Kukallisen peitteen alla
niin suloisessa unessa.
Unta katsoi kummallista,
aivan tuntui se todelta.

Oli Pekka Riemumaassa,
missä tunnu ei suruja.
Kaikki siellä naureskeli,
kiukkupussitkin hekotti.
Itkuiikat tirskahteli,
kaikki riemuiten remusi.

Rajua oli elämä,
hulvatonta meininkiä:
Linnut soitti soittimilla
rokkibiisin niin retevän.
Solistina lauloi hukka,
joiun vaikean vetäisi.

Oli karhu polvellensa
suuren haitarin hakenut.
Kettu soitti ketkutellen
viulun veikeät sävelet.
Suuri hirvi koivillansa
hakkas rumpuja rajusti.

Lehmät lensi taivahalla,
hevokset autolla ajeli.

Nauru kaikui kaikkialla,
hymy naamassa jokaisen.
Pekka siellä juoksenteli
muitten lapsien keralla.

Mutta koitti ankeana
aamu harmaa ja sateinen.
Pekka nousi haukotellen
uni mielessä mukava.
- Ehkä joskus kurkistelen
Riemumaahan taas unessa?

Suojelusenkeli

Polku liukas mutkallinen,
kovin kuoppainen, kivinen,
Kiemurrellen metsän halki
johti pienelle joelle.
Yli virran vanha silta,
huteraksi jo lahonnut.

Lapsi pienoinen vaelsi
yksin metsätietä pitkin.
Lapsi orpo ja osaton
oli matkaa taittamassa.
Luokse mummonsa halusi,
turvaa etsi hyljättynä.

Tuli sillalle poloinen,
kauhistuen katsoi aivan
tuota siltaa vaarallista,
surmanloukkua peläten.
- Miten virran nyt ylitän,
joen suuren poikki pääsen?
Liukkaat palkit on pahimmat,
aukot suuret ammottavat.

Tyttö empien kokeili
jalallansa porraspuuta.
Se oli liukas ja lahonnut,
palkki petti kengän alla.
Kuului siipien suhina,
ja joku kätehen tarttui.

Suojelusenkeli ehätti

varjelemaan taivallusta.
Suojaan eksyvän talutti,
saattoi virran tuolle puolen.
Käsikkäin yli menivät
enkeli ja lapsukainen.
Pääsi tyttönen perille,
vaaroilta näin varjeltuna.

Taikasauva

Olipa Kimi Kepakko,
kepakko niin kummallinen,
aivan oksaton, sileä,
päässä pallo merkillinen
josta tähtiä välähti,
säkeniä singahteli.

Sehän on Heta Hupakko,
koukkuleuka, tihrusilmä,
kädessä Kimi Kepakko,
teki taiat merkilliset,
muutti sammakot kiviksi,
sisiliskot simpukoiksi.

Olihan Heta Hupakko
kuulu noita Taikametsän!
Asui pienessä mökissä
korpikuusen vierustalla,
sillä paikalla hyvällä,
tasaisella tanterella.

Otti Hupakko Kepakon,
taikoi ruuat runsahimmat,
laati laatusat lakanat,
vuodevaatteet oivalliset.
Taikoi lämpöä tupahan,
lampun kattoon loistamahan.

Hiirestä teki Hupakko
mustan kissan itsellensä,
kiilusilmäisen Kipinän,
loiruhännän seuraksensa,
jolle voi huolensa puhua,
silitellä selkäkarvat.

Elää vieläkin Hupakko
mökissänsä mainiossa
kiven valtavan takana,
Taikametsän siimeksessä,
suurten koivujen välissä,
korpikuusen oksain alla.

Pirjo Peukaloinen

Pieni Pirjo Peukaloinen,
tyttö peukalon pituinen
meni laulain tietä myöten
pussi pienoinen selässä.

Mitäpä lie pussukassa?

Paljon riemuja repussa,
ihmeellisiä iloja,
naurua ja kepposia,
laululeikkejä vähäsen,
kujeiluja kassillinen.

Onko murheita mukana?

Eipä sielussa suruja,
murheita ei mielen päällä.
Surut sairaaksi tekevät,
murheet mielen mustuttavat.

Pieni Pirjo Peukaloinen
vähän tiellä tanssahteli.
Riemu rinnassa ritisi,
ilo tuntui askelissa.

Tuli vastahan harakka,
keikisteli, kuikisteli,
katsoi tyttöstä sivulta,
toiseltakin silmäeli.

Sanoi harmaja harakka:
- Jopa lienetkin mitätön,
liian pieni kulkemahan,
ootko kaukana kodista,
peukaloisien pihoilta?
Jospa selkääni kapuat,

sinut lennätän kotia.

Pieni Pirjo Peukaloinen
selkään linnun kiipesikin.
Yli metsäin siintävien,
poikki merten matka joutui.

Viimein saapuivat perille
peukaloisten maisemille.
Siellä Pirjo saa parasta,
mesijuomaa herkullista.

Koti paikka on parahin.

Utumaahan!

Onpa metsien takana
Utumaa tuo kummallinen,
siellä käydä saa jokainen
unen aikaan viivähdellä.
Pitää päiväksi palata,
omaan sänkyyn sipsutella.

Utumaahan kun menevät
lapset kaikki iltasella,
uni johdattaa jokaisen
Utumaahan pehmoisehen,
jossa lapsella hyvästi
unen aika vierähtääpi.

Siellä hallitsee kuningas,
istuu valtaistuimella
kera puolison korean,
siron, kauniin, onnellisen.
On myös prinsessa Sinikka
nuori tyttö lettipäinen.

Utumaassa on monesti
sumu pehmyt, untuvainen.
Et siellä itseäs satuta,
loukkaa pientä varvastasi.
Sinikka hoitelee sinua,
antaa hetken onnellisen.

Hymypoika

Olen poika niin iloinen,

hymypoika onnellinen,
ilo pulppuaa sisältä,
nauru kaulaa kutkuttaapi.
Murheet ei mua rasita,
surut ei synkät suututtele.

Tule seuraani sinäkin,
tehdään pieni riemuretki,
Hymylään huristelemme,
Naurumaahan matkustamme.

Turhaan oot sinä totinen,
naura kun on naurun aika.
Surra voit sä myöhemminkin.
Riiumielellä menevi
elontaival leppoisasti.

Enkelin matkaan

Oli enkeli suloinen
muuntautunut ihmiseksi
lettipäiseksi tytöksi
neidoksi kovin nätiksi.

Kulki tyttö tietä myöten
ilojansa rallatellen
hymysuisena hyräillen
iloisena ilkamoiten.

Tuli vastahan vekara,
pieni poika piikkopaita,
aivan ryysyissä käveli,
turjakkeena tallusteli.

Tyttö sillalle pysähtyi,
kapealle kannakselle,
katsoi poikasta hymyten,
nuorukaista naureskellen.

Johan tuon sanoiksi virkki:
-Jopas oot sinä poloinen
kovin laiha varreltasi,
aivan kasvosi kapeat.

Virkkoi tuohon poikaparka:
-Eipä mulla oo evästä,
eipä leipää, eipä voita,

reppu tyhjänä selässä.

Tyttö pyyhki kyyneleitä
oli säälistä sekaisin,
aivan surkea surusta
murehesta mieli maassa.

Tule matkaani poloinen
resupekka riekaleinen
sinut turvahan talutan
suojaan kuusipuiden alle.

Peti pehmyt on varattu,
hyvä vuode , vertaa vailla
nukkuu poikanen hymyten
onnenmaahan matkustellen!

Tossun ikävä

- Tahdon ystävän minäkin,
huokaa vanha aamutossu.
Oli hukkunut kaveri,
samanlainen tossu toinen.

Siellä nurkassa komeron
oli syytä mietiskellä
aamutossulla risalla,
tarpeetonna hyljätyllä.

Nappisilmiään siristi,
pimeässä kuulosteli,
onko toisia lähellä,
yksinänsä vartoomassa.

Kuului hiljainen kahina,
likellä on varmaan toinen?
Tossu hyppäsi vähäsen,
äänen suuntaan suunnisteli.

Tanssikenkä tuo koroton
oli yhtä yksinäinen.
Tunsi poskella hipaisun,
kovin tuntui pehmeältä!

Risat toisiinsa rakastui,
suloisesti suutelivat.
Loppui tossulla ikävä,

kaverin sai rinnallensa.

Lusikan rakkaus

Lusikoitten laatikossa
aikaa hiljaista elivät
lusikat niin kaikenlaiset
kaikki niin eri kokoiset.
Joku pääsi joskus töihin,
toiset laiskana lojuivat.

Sattuipa perin kamala
tapahtuma niin tavaton.
Sitä kerrotaan kovasti,
kummastellaan jatkuvasti,
miten rakkaus rävähti
lusikan ja veitsen kesken.

Lusikka soma, sokea,
varsi hoikka, ryhti ylväs,
kasvot hohtivat hopeiset,
joskus kulta häilähteli.
Oli ylvästä sukua,
lusikoitten aatelia.

Veitsi notkea, terävä,
uinui yksin laatikossa,
ilman ystävää yritti
vapaa-aikaa nautiskella.
Hieman päätä sen pakotti,
helan kohtaa kouristeli.

Lusikka tuli lähelle
toisiansa suutelivat.
Kohta vanhoivat molemmat
ajatonta ystävyyttä.

Pekka-polo

Pekka-poika, tuo poloinen,
lähti tietä kulkemahan,
vallan orpona vaelsi,
ilman matkakumppania.

Tuli vastahan jänönen,
Pekkaa hieman sääliitteli,
sitten tiehensä katosi,

livohkahan loikiskeli.

Pekka tietä taaperteli,
tuli vastaan hirmu hukka,
silmät tuikkivat tuliset,
suusta julmat hampaat hohti.

Pekka pelkäsi vähäsen,
ohi kulki hiiviskellen,
susi metsähän livahhti,
kauas kankaalle katosi.

Pekka matkalta palasi,
kodin kalliin seutuville,
suojaan äidin armahaisen,
turvaan taattonsa jykevän.